

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **M. M.**
bytem P.

proti
žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**
sídlem Na Poříčním právu 1, 128 01 Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 12. 2014, č.j. MPSV-UM/23153/14/4S-HMP

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo dle § 90 odst. 1 písm. a) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále též „s.ř.“), zrušeno rozhodnutí Úřadu práce České republiky – krajské pobočky pro hl. m. Prahu ze dne 20. 8. 2014 č.j. 1347013/14/AB (dále též „rozhodnutí správního orgánu prvního stupně“) a řízení bylo zastaveno. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně byla zamítnuta žalobcova žádost o dávku státní sociální podpory – příspěvku na bydlení.
2. Žalobce v žalobě namítal, že žalovaný rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zrušil, aniž by ve výroku svého rozhodnutí vyjádřil, že rozhodnutí ruší z důvodu nicotnosti; tato povinnost však dle žalobce vyplývá z výroku I. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č.j. 7 As 100/2010-65. Jelikož žalovaný ve svém výroku nevyjádřil, že rozhodnutí ruší z důvodu nicotnosti, domáhal se žalobce

podanou žalobou vyslovení nicotnosti rozhodnutí žalovaného i správního orgánu prvního stupně.

3. Žalovaný ve svém vyjádření oponoval žalobě tak, že se v případě žalobce nejednalo o novou žádost (ze dne 1. 6. 2014), nýbrž o doplnění žádosti ze dne 31. 5. 2014; vzhledem k tomu, že bylo vedeno dvojí řízení ve věci, žalovaný zrušil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a řízení zastavil. Podle žalovaného nadřízený správní orgán může vyslovit nicotnost pouze z důvodu věcné nepřislušnosti ve smyslu § 77 odst. 1 s.ř.; v tomto případě se však o věcnou nepřislušnost nejednalo, žalovaný tak rozhodl v rámci svých zákonných kompetencí správně, když se jednalo o procesní vadu řízení, která nezpůsobila nicotnost rozhodnutí. Závěrem žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.
4. Žalobce k výzvě soudu v zákonem stanovené lhůtě dvou týdnů nevyjádřil svůj nesouhlas s rozhodnutím o věci samé bez jednání. V souladu s § 51 odst. 1 větou druhou zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s.ř.s.“), měl tak soud za to, že žalobce s takovým projednáním věci vyslovil souhlas. Žalovaný pak s rozhodnutím o věci samé bez jednání výslovně souhlasil. Proto soud o věci samé rozhodl bez jednání.
5. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
6. Soud ze správního spisu zjistil, že žalobce dne 31. 5. 2014 podal žádost o příspěvek na bydlení prostřednictvím veřejné datové sítě bez použití uznávaného elektronického podpisu; toto podání bylo vedeno správním orgánem prvního stupně pod sp. zn. 60145-14-AB. Dne 1. 6. 2014 žalobce zaslal správnímu orgánu prvního stupně podání s názvem „Žádost o příspěvek na bydlení (potvrzení podání učiněného elektronickou adresou podatelny)“, jímž bylo podání ze dne 31. 5. 2014 potvrzeno v souladu s § 37 odst. 4 větou druhou s.ř.; toto podání doručené dne 1. 6. 2014 správní orgán prvního stupně vedl pod sp. zn. 60664-14-AB. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně ze dne 20. 8. 2014 č.j. 1347013/14/AB byla žalobcova žádost zamítnuta podle § 54 odst. 2 ve spojení s § 69 zákona č. 117/1995 Sb., o státní sociální podpoře, poněvadž nárok byl dle správního orgánu prvního stupně uplatněn dne 1. 6. 2014, což je více než 3 měsíce od 28. 2. 2014, tedy od data, od kterého dávka náleží. K odvolání žalobce žalovaný vydal žalobou napadené rozhodnutí ze dne 3. 12. 2014 č.j. MPSV-UM/23153/14/4S-HMP, jímž rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zrušil a řízení zastavil. Žalovaný dospěl k závěru, že podáním žádosti evidované pod sp. zn. 60664-14-AB se nejednalo o novou žádost, ale o doplnění žádosti podané dne 31. 5. 2014 vedené správním orgánem prvního stupně pod sp. zn. 60145-14-AB. Podle žalovaného správní orgán prvního stupně zahájil a vedl dvojí řízení v téže věci, ačkoliv z dikce uvedeného ustanovení zákona (§ 48 odst. 1 s.ř.) plyne, že nelze zahájit správní řízení v téže věci, pokud již bylo v téže věci zahájeno.
7. Podle § 37 odst. 4 s.ř. ve znění účinném v rozhodném období podání je možno učinit písemně nebo ústně do protokolu anebo v elektronické podobě podepsané uznávaným elektronickým podpisem. Za podmínky, že podání je do 5 dnů potvrzeno, popřípadě doplněno způsobem uvedeným ve větě první, je možno je učinit pomocí jiných

technických prostředků, zejména prostřednictvím dálkopisu, telefaxu nebo veřejné datové sítě bez použití uznávaného elektronického podpisu.

8. V § 77 s.ř. ve znění účinném v rozhodném období bylo stanoveno:

(1) Nicotné je rozhodnutí, k jehož vydání nebyl správní orgán vůbec věcně příslušný; to neplatí, pokud je vydal správní orgán nadřízený věcně příslušnému správnímu orgánu. Nicotnost z tohoto důvodu zjišťuje a rozhodnutím prohlašuje správní orgán nadřízený správnímu orgánu, který nicotné rozhodnutí vydal.

(2) Nicotné je dále rozhodnutí, které trpí vadami, jež je činí zjevně vnitřně rozporným nebo právně či fakticky neuskutečnitelným, anebo jinými vadami, pro něž je nelze vůbec považovat za rozhodnutí správního orgánu. Nicotnost z těchto důvodů vyslovuje soud podle soudního řádu správního.

(3) Pokud se důvod nicotnosti týká jen některého výroku rozhodnutí nebo vedlejšího ustanovení výroku, je nicotná jen tato část, jestliže z povahy věci nevyplyvá, že ji nelze oddělit od ostatního obsahu.

9. V usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2013 č.j. 7 As 100/2010-65, publ. pod č. 2837/2013 Sb. NSS, je ve výroku I. (a taktéž v odst. [58]), na nějž žalobce odkazoval v žalobě, uvedeno: „V odvolacím řízení lze rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zrušit postupem podle § 90 odst. 1 písm. a), případně b) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, i z důvodů uvedených v § 77 odst. 1 a 2 téhož zákona. Zrušení rozhodnutí správního orgánu prvního stupně z důvodu nicotnosti je odvolací správní orgán povinen vyjádřit ve výroku svého rozhodnutí.“

10. Soud nikterak nepochybňuje povinnost nadřízeného správního orgánu prohlásit nicotnost rozhodnutí podřízeného správního orgánu. V daném případě však naplnění této povinnosti neshledal, neboť rozhodnutí správního orgánu prvního stupně není nicotné.

11. V této souvislosti lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 6. 2016 č.j. 9 As 286/2015-60: „Jde-li o vady způsobující nicotnost, musí jít o natolik defektní akt, že se podle něj nelze vůbec řídit (např. proto, že z něj nelze seznat, jakým způsobem se má adresát chovat; že akt zavazuje k plnění nemožnému; že zavazuje neexistující subjekt) anebo je naprosto zjevné, že zde není povinnost se aktem řídit (např. pro absolutní nedostatek pravomoci vydatele aktu).“

12. Ohledně bližšího pojednání o podstatě, důsledcích a důvodech nicotnosti lze rovněž odkázat na shora citované usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2013 č.j. 7 As 100/2010-65, publ. pod č. 2837/2013 Sb. NSS, kde rozšířený senát v odst. [29] až [31] citoval ze závěrů svého rozsudku ze dne 13. 5. 2008 č.j. 8 Afs 78/2006-74, publ. pod č. 1629/2008 Sb. NSS.

13. V posuzovaném případě rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nebylo stiženo natolik zásadní vadou, která by způsobovala jeho nicotnost ve smyslu shora citované právní úpravy a konstantní judikatury. K tomu lze dodat, že správní orgán prvního stupně byl věcně příslušný k vydání rozhodnutí o příspěvku na bydlení žalobce. Z rozhodnutí správního orgánu prvního stupně pak je zřejmé, že nejde o natolik defektní akt, že se podle něj vůbec nelze řídit. Žádné takové konkrétní okolnosti ostatně netvrdil ani žalobce ve své žalobě.

14. Lze přisvědčit žalobci, že žádné duplicitní řízení nikdy nebylo (podáním doručeným správnímu orgánu prvního stupně dne 1. 6. 2014) zahájeno. Podání ze dne 1. 6. 2014 (vedené správním orgánem prvního stupně pod sp. zn. 60664-14-AB) pouze představovalo potvrzení podání ze dne 31. 5. 2014 vedeného pod sp. zn. 60145-14-AB) ve smyslu § 37 odst. 4 věty druhé s.ř. Žalobce tak *de iure* podal jedinou žádost, a to s právními účinky ke dni 31. 5. 2014, jež byla potvrzena podáním ze dne 1. 6. 2014 splňujícím zákonné náležitosti ve smyslu § 37 odst. 4 s.ř. ve znění účinném v rozhodném období. V tomto ohledu tak soud koriguje odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí žalovaného, který zrušil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a zastavil řízení z důvodu litispendence (tj. dle § 48 odst. 1 s.ř.); v daném případě se nejednalo o překážku litispendence (tj. zahájení dalšího řízení o téže věci z téhož důvodu), nýbrž správním orgánem prvního stupně bylo vydáno rozhodnutí o žádosti, aniž by zde tato žádost *de iure* byla podána. Lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2016 č.j. 5 As 21/2016-56: „Podle § 90 odst. 1 písm. a) správního řádu jestliže odvolací správní orgán dojde k závěru, že napadené rozhodnutí je v rozporu s právními předpisy nebo že je nesprávné, napadené rozhodnutí nebo jeho část zruší a řízení zastaví. Z dikce i celkového kontextu daného ustanovení jednoznačně plyne, že zastavení řízení je na místě zejména tehdy, pokud napadené rozhodnutí nemělo být vůbec vydáno.... Tak, jako je možné zastavit správní řízení z některých důvodů uvedených v § 66 v průběhu odvolacího řízení, a to správním orgánem, který napadené rozhodnutí vydal, ještě před předáním věci odvolacímu orgánu, předpokládá správní řád možnost zastavení správního řízení, nastane-li skutečnost, která odůvodňuje zastavení řízení, i v té části odvolacího řízení, která se odehrává před odvolacím orgánem. I v tomto případě musí však odvolací orgán naplnit některý ze zákonných důvodů stanovených v § 66 správního řádu.“ I v daném případě bylo zrušení rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a zastavení řízení na místě (neboť rozhodnutí správního orgánu prvního stupně vůbec nemělo být vydáno), byť nutnost rozhodnout tímto způsobem vyplývala ze systematiky, účelu a smyslu právní úpravy, nikoliv výslovně z § 66 s.ř. Žalovaný tedy postupoval v souladu se zákonem (i když tak neměl učinit z důvodu dle § 48 odst. 1 s.ř., jak žalovaný uvedl v napadeném rozhodnutí), jestliže rozhodl dle § 90 odst. 1 písm. a) s.ř. o zrušení rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a o zastavení řízení (zákonodárce mu ostatně v § 90 s.ř. ani nedal jinou možnost), neboť správní orgán prvního stupně vydal rozhodnutí, přestože tak vůbec neměl učinit. Tento nezákonný postup správního orgánu prvního stupně (napravený žalobou napadeným rozhodnutím žalovaného) však nezpůsobil nicotnost jeho rozhodnutí, jak v žalobě tvrdil (bez bližších argumentů) žalobce.
15. Ze všech shora uvedených důvodů neshledal soud žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
16. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci úspěch neměl, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

P o u ě n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního

soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 29. ledna 2018

JUDr. Marcela Rousková v. r.
samosoudkyně